

כל היד פרק שני נדה

יד.

עין משפט גר מצוה

כד א מיי פ"ו מהל' ממונות
הלכה ו טושיע' ה"ע ס"י
כג סעיף ו'
כד ב מיי פ"ח מהל' אסורי
זינאה הלכה י"ג ופ"ד מהל'
דעות הל"ת סמנ לאון ק"א
טושיע' סעיף ט"ג
כד ב מיי פ"ב מהל' ק"ש הלכה
כד ו ע"י בהשגות ובכ"מ סמנ
עשין י"ג טושיע' א"ח ס"ג סג
סעי' א'
כד ד מיי פ"ח מהל' אסורי
זינאה הלכה י"ג סמנ לאון
ק"א טושיע' א"ח ס"ג סעיף
ט"ג
כד ה ו מיי פ"ב מהל' ק"ש
הלכה ז סמנ עשין י"ג
טושיע' א"ח סמנ סעיף ט"ג
כד ו מיי פ"ד מהל' אסורי
זינאה הלכה י"ג ופ"ד סמנ
לאון ק"א טושיע' י"ד ס"י ק"א
סעי' ו' ו ע"ש
ל א מיי ס"ס הלכה טו סמנ סג
טושיע' סעיף ט"ג
ל א ט מיי פ"ח מהל' שגגות
ה' ו'
ל ב מיי ס"ס ופ"ד מהל'ס
אסורי זינאה סמנ לאון
ק"א טושיע' י"ד סמנ ק"א סעי'
ט"ג
ל ג ל מ מיי פ"ח מהל' שגגות
ה' ו'
ל ד מיי ס"ס ופ"ד מהל'
משכב ומושב הלכה ח'
ל ה מיי פ"ו מהל' מעטמאי
משכב ומושב הל' ה'
ל ו ע מיי פ"ד מהל' אסורי
זינאה הלכה י"ג ופ"ד סמנ
לאון ק"א טושיע' י"ד ס"י ק"א
סעי' ט"ג
ל ז מיי ס"ס הלכה י"ג ו ע"י
בניית סמנ סעיף טושיע' ס"ס
סעי' ט"ג
ל ח ק טושיע' ס"ס סעי' ט"ג:

רוכבי גמלים אסורין לאכול בתרומה. ואע"ג דלמחר שמואל צ"ל
יולא דופן [למקנן דף מג.]. כל שכבת זרע שאין כל גופו מרגיש
אינו מטמא הכא דלמא הרגיש כל גופו ולא דעתיה: **רוכבי גמלים**
בולם רשעים החמרים מהן רשעים מהן צדיקים. וא"ת דלמרינן צפרק
עשרה יוסקין [קדושין דף פג.]. גמלים
רוכני כשרים חמרים רוכני ליסטיין וי"ל
דהלא מיירי צרוכניס ומשום הרהור
והסם לא מיירי צרוכניס אלא צנותין
סחורה על הגמלים והסם הולכים בגלגל
רחוק צמקוס סכנה וחמירין [ס]. [קדקדא] ואלו
ליסטיים משום דבשעה שקוויים עושין
רמאות צמא וצמתן:

אפרקיד. פי הקוטרס פי משמע
למעלה וכן משמע
בהמוכר את הספינה [ב"ב דף ע"ד. גבי
מתי מדבר דגנו אפרקיד וחלף טייטע
מוטי צרכייהו ורוממל צדיקה ולשון
אפרקיד אפוריאה קלל^א] [מתקשה ומתגלה]
כפירוש הערוך דפי^ב. פיני מטה ולשון
אפרקיד אפוי קיד ועוד קשה רי"ש
דאפרקיד למה לי. ווע"ע מוספות פסחים
קמ. ד"ה פקדון: **רי"מ אמאי** דגני
אפרקיד. פי צקוטרס שידו מונחות
על מילתו ומתחמם ורש"ז פירש
שגדיו נופלין על אמתו ומתחמם ומה
שפי' עוד שפעמים [מתקשה ומתגלה]
לא נראה דבזית סגור או אפל מאי א"ל.

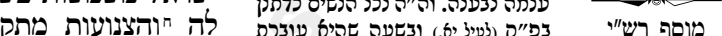
ועוד שמעתי כשצרכי אפרקיד מתחמם השדרה
ומתחמם זה יתקשה האבר ויצא ליד קרי. גליון:
ק"ש כי מצלי אסור. היינו כשהוא
קצת אפרקיד אכל על זרו

לגמרי שרי כדלמחר צ"ל מי שמתו [בבבס]
דף ע"ד. שנים שנה יטינס צמטה זה
הופך פניו וכלן וזה הופך פניו לכלן
וקורין ק"ש: **ול"יחוש דלמא** דם
מאכזר הוא. אכל על זיקות
דלמא מוממל היא אכל הכא פריך
אמאי חייצין צקרבן דלמא מייתי חולין
צעורה ועוד נראה וכן פ"ח דפריך
אנמלא על שלו כי לא נמלא על שלה
אמאי מטמאין כיון דליכא הוכחה דלא
אמי מגופה: **היוך הוא אצל**
מאכזר. אין לפרש שאינה יכולה
ליכנס אלא צדוק ולפעמים נכנסת
דאי"כ הוה ליה למימר צמוןן לישנא
דדוק הוה אימר אימרניו אימרני
ולמה לריך להזכיר דשמע רשפה לכך
י"ל צדוק הוה שאינה צאה כלל סמנ
לרסם מפני הוזהמא שזיכל העד הוה
להכניס ודוק הוה אכל מאכולת היינו
דאינה נכנסת צסוס פנים מאליה אלא
שפעמים שמתקרבת לרסם כ"כ עד
שהשמש מכניסה ומלרפה:

ויחזרן בירכה. פירוש צמקוס
(א) שאין דם המקור יכול ליפול סם: **ול"מחר** מצאה ע"יה דם.
ה"ג רש"י פי' על ירכה וקאמר דטמאה העד דליכא למימר דע"ה העד
מתלכלך ירכה ולא מעלמל וא"ת ותצדוק העד וי"ל שחלדא דע"ה א"י
שמוא דם העד עצמו צא מדם ירכה כיון שנמלא על העד רק צמקוס
שנגע צירכה וכגון שי"ש כגרים ועוד דליכא חששא דמאכולת
או שמוא צמנא על ירכה צמקוס * ודוקא צעד הצדוק לה אכל בשאינו
שגע צעד מוכח מילתא שמתחם העד
הוא וטמאה גליון:
ודוקא עתמו צירכה אכל הניחתו צקופסא פשיטא דטמאה ור"ח גרס
ומלאה עליו פירוש על העד וטחתו צירכה היינו בגלוי שלא הניחתו
צקופסא דזניחתו צקופסא פשיטא דטמאה ופריך דהא חוששין
למרת לן דלימר מעלמל אמי: **אמר** שמואה בטמאה. אפי"כ
חייא דמטע צמוןן מורה הכא דהא ר' חייא כ"י יוסי ס"ל שמואל
גופיה פסיק צהאשה [למקנן ע"ג]: כרזי יוסי והכא קאמר דטמאה נדה:
צעד

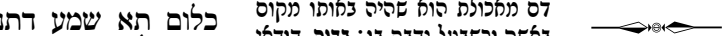
רוכבי גמלים. אצריהם מתחממים צצשר הגמל ומוליא"ס רע: כולס
רשעים. כדלמחר: כולס לדיקוס. שדרים צסכנה ולכס לאצריהם
צצשמים: דמקפ. לשון אורף של חמור. אם יש לו אורף האבר אינו
מתחמם שהעץ קשה הוא ואם אין לו אורף מתחמם צצצשר החמור
אכל דרך גמלים לרכוז בלא אורף
אלא צמרדעת ומתחמם: דמטרטין.
יך מכלן ויך מכלן ואצרו מתחמם:
לא מטרטין. רוכב כאשה: מטרטין.
לכו מלזינס כדלמחר^א צמנחות [דף פ"ג]:
שני טורטני יכניס: אפרקיד. פיני
למעלה וגנות הוא שפעמים שיתקשה
אבר תוך שינתו ויתגלה ועוד שידו
מונחות לו על אצרו ומתחמם: מלני.
מוטה מעט על צרו: כי מלני נמי
אסור. א"כ יושב או שוכב כולו על
צרו: מרנני אהד לו ואהד לה.
לקנח לאחר תשמיש: סקן אם נהני.
כלומר צצדוק לפני תשמיש ולהנין
עזמה לצעלה. וה"ה לכל הנשים כדתין
צפ"ק [לע"ל ה"א]. ובשעה שהיא עוברת
לשמש את ציתה והא דנקט לנועות
דמפרש צפ"ק [י"ג]. לנועות עד צצדוקת
צו לפני תשמיש זה אין צדוקת צו
לפני תשמיש אחר: נמלא דם על שנו.
ואפילו לאחר זמן ששהה לאחר צעילה
וזמן ארוך קודם קינוח צצדוע שהיה דם
צצשת תשמיש: טמאים. שניהם
טומאת צצעה כדין צועל נדה כדמצי
[ויקרא טו] ותהי נדתה עליו: [אופוס].
מיד לאחר צעילה: לאחר זמן. לאחר
אזיזים טמאים מספק שניהם צצעה
אכל לא נמלא אדם כל שכן היא עזמה
ומושב לטמא אדם כל שכן היא עזמה
ומטמאה אמת: ואינה מטמאה אם
נועלה. טומאת צצעה ימים: ר"ע
אומר אף מטמאה אם נועלה. ר"ע
לעוממיה דלמחר כל מעט לעת מטמאה
את צועלה מספק טומאת צצעה צפ"ק
[לע"ל ו']. **גב' מאכולת**. כינה. ואמאי
טמאין ודאי לשרוף תרומה ולהתמיצ
צקרבן ודאי להוי ספק תלות תרומה
ולהציא אשם תלוי ולא חטאת דללמא
דם מאכולת הוא שהיה צצחוטו מקוס
צצשה וכשצעל נדבק צו. צדוק. דודאי
אין סם מאכולת וסם ודאי מגופה אמי:

הנהרות הב"ח
(א) תוס' ד"ה ועמתי וכו' שאין
דם נ"ב עין ר"פ הוואה כהם:

מוסף רש"י

ליט אמאי דגני אפרקיד.
שמו יתקשה אצרו כמון שמו
ונמלה לרסיס והוא לך גנאי
[בבבס ה"א]. פקדון. שוכב על
גנו ופניו למעלה [ס]. מנא.
לשון [ס]. כי מצלי כשהוא
מוטה על זרו מעט [ס]. לענין
ק"ש כי מצלי אסור. אפילו
מלני נמי אסור, שנקבל עליו
מלכות שמים דרך שררה ונמלה
[ס]. בשני עדים. ע"י קריינים
לקנח [בבבס ה"א]. אהד לו.
שנקנח צו צמנמו [לע"ל ה"א].
נמלא על שלו. דם על המטה
שקנח צו אחר תשמיש. מוציא.
שניהם טומאת צצעה, היא
משום נדה והיא משום צועל
נדה. דודאי לאהד דם קודם
צעילה או צצעת מעל תשמיש,
ודייבין. שניהם צקרבן
[שבועות י"ח]. ודאי צצעת
תשמיש היה ובעל דהי צצגון
הוה ותיכנס שמי תשמיש
[בבבס ה"א]. דודאי הוה דם
צצעת צינא, שאין דך אשם
למא ממנו דם [יומא א'].
אזיזים. לון ינוי הוא. כומר
לאחר תשמיש [בבבס ה"א] והוא
לשון מיד גליון ינוי שקמה
צצריהם ודאי ילמח שמי מיה,
טמאין. ודאי [יומא א']. נמצא
על שלה לאחר זמן. כומר
שהתקרב צדוק [ס]. פניה.
על מטה [ס]. ואח"כ
בטמאה מעט לעת. ואם
יומר מלן שמהה צצדוק ואח"כ
צצקוס ומלאה, הוי היא שפיר
נמס לטמא למפע טמאות
מעט לעת. ואינה מטמאה
את בירכה. שלא גזרי טומאת
מעט לעת לענין טומאת צועלה
[ס].

תוס' הרא"ש

רוכבי גמלים אסורין לאכול
בתרומה. דוקא בירכה
שהו ורכיני שמוא יראה
קרי בעוד התרומה בפיו
אבל לאחר שירד מותר דלא
חיישינן שמוא ריה קרי ושכן
דאמרי' לקמן פרק יצא דופן
כל שכבת זרע שאין גופו
מרגיש בה אינה מטמאה:
רוכבי גמלים כולם רשעים.
הוא דאמרי' בסוף קדושין
לכאמרי' לקמן פרק יצא דופן
הגמלים כולן כשרים כבעלי
סחורה מיירי והולכין ברגל
ומשאין על הגמלים והולכין
לארץ מרחקים לסחורה
בדרך מרביות צמקוס גזרי
חיות ולסטים ומכונים לבם
לשמים ומשאין ומתנן באמונה.
והחמירין שמתן מרחקים כל
כך משום אמתן במראות:
לי"ט אמאי דגני אפרקיד. פי
שוכב על גביו כי ענבותו
מתחממן על המטה ובה ליד
מיתין כדאמרינן בפרק הערל
מיתין מיה חמימא דשערי
ומצנין ליה אבי פריך ומקרי' בי
הוא. אבל בירכה שברקה מטמאה
דאי מגופה אמי ועוד כיון שצאו
על שלה מטמאין כי דם מאכולת הוא:
אמר משום שררה. וא"ת כיון דאיכא למיחש
(א) נראה ש"ל צדוקה ומלאה דם על העד דמטמאין אותה לא קשה לן דשמש דם מאכולת הוא דמני למימר וכו':

קונחה בו אשה אחרת קודם טמאה מספק והיכי הוה בעי למימר דהוה מכלום דא"כ חוקש ליה מדרן מניין וי"ל דשאני חתם דממה
נפקין צריך לטמאות אחת מהן דמי לאתא לשאלו בבת אחת גבי שביילין וחי מינייהו מפקת. אבל חתן חתן שמוא חתן היה
על העד קודם לכן והתם נמי אילו הייתה אחרת מהן שמתו יום כנגד יום יא בתולה שדמיה טהורין חיה שתיים אחרת חלולת בה: